

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

IV. ÚS 715/2013-15

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 12. decembra 2013 predbežne prerokoval sťažnosť obchodnej spoločnosti A., a. s. S., S., zastúpenej JUDr. J. V. – D., a I. K., obaja bytom B., právne zastúpenej advokátom JUDr. M. B., S., vo veci namietaného porušenia základného práva podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky uznesením Krajského súdu v Prešove sp. zn. 7 Cb 27/2013 z 26. júna 2013 a uznesením Okresného súdu Kežmarok sp. zn. 8 Cb 50/2012 z 26. marca 2013 a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť obchodnej spoločnosti A., a. s. S., o d m i e t a .

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 2. septembra 2013 telefaxom a 4. septembra 2013 poštou doručená sťažnosť obchodnej spoločnosti A., a. s. S., S. (ďalej len „sťažovateľka“), zastúpenej JUDr. J. V. – D., a I. K. (ďalej spolu len „zástupcovia“), obaja bytom B., právne zastúpenej advokátom JUDr. M. B., S., vo veci namietaného porušenia základného práva podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) uznesením Krajského súdu v Prešove (ďalej len „krajský súd“) sp. zn. 7

Cob 27/2013 z 26. júna 2013 (ďalej aj „napadnuté uznesenie“) a uznesením Okresného súdu Kežmarok (ďalej len „okresný súd“) sp. zn. 8 Cb 50/2012 z 26. marca 2013 (ďalej aj „napadnuté uznesenie“).

Vzhľadom na povahu právneho sporu, v rámci ktorého došlo k vydaniu napadnutého uznesenia okresného súdu a napadnutého uznesenia krajského súdu (spor medzi sťažovateľkou, zastúpenou zástupcami ako menšinovými akcionármi, a odporcami v 1. a 2. rade, ktorí sú majoritnými akcionármi sťažovateľky a zároveň členmi jej štatutárneho orgánu, pozn.), ústavný súd pri predbežnom preskúmaní sťažnosti považuje za potrebné rozlišovať medzi sťažovateľkou ako akciovou spoločnosťou a jej zástupcami, ktorí ako jej menšinoví akcionári majú právo v zmysle príslušných právnych noriem (pozri § 181 ods. 1 a 2 Obchodného zákonníka) podávať v jej mene návrhy na začatie súdnych konaní. V konaní vedenom okresným súdom pod sp. zn. 8 Cb 50/2012 o zaplatenie sumy 756 843,45 € s príslušenstvom proti odporcom v 1. a 2. rade sa zástupcovia sťažovateľky (A., a. s. S., pozn.) domáhali návrhom doručeným krajskému súdu 27. februára 2013 nariadenia predbežného opatrenia v súlade s § 102 ods. 1 Občianskeho súdneho poriadku (ďalej len „OSP“). Krajský súd uznesením č. k. 7 Cob 10/2013-184 z 13. marca 2013 vrátil vec, ktorou sa zástupcovia sťažovateľky domáhali nariadenia predbežného opatrenia, okresnému súdu na účely rozhodnutia o ňom z dôvodu nedostatku svojej funkčnej príslušnosti.

O návrhu na vydanie predbežného opatrenia, ktorým sa sťažovateľka, zastúpená zástupcami, domáhala, aby okresný súd žalovaným zakázal nakladať s nehnuteľnosťami bližšie špecifikovanými v samotnom návrhu, zriadiť k týmto nehnuteľnostiam záložné zmluvy a prevádzať ich na iné osoby darom, prípadne predajom a vykonávať na týchto nehnuteľnostiach stavby a prikázal nezaťažovať ich právami tretích osôb do doby právoplatného rozhodnutia vo veci vedenej krajským súdom pod sp. zn. 7 Cob 10/2013, rozhodol okresný súd uznesením č. k. 8 Cb 50/2012-206 z 26. marca 2013 tak, že tento návrh zamietol. Proti označenému uzneseniu podala sťažovateľka, zastúpená zástupcami, odvolanie, o ktorom rozhodol krajský súd uznesením č. k. 7 Cob 27/2013-35 z 26. júna 2013 tak, že odvolaním napadnuté uznesenie okresného súdu potvrdil.

Podľa názoru sťažovateľky sa krajský súd „predpísaným a zákonným spôsobom nevysporiadal s nepreskúmateľnosťou a arbitrárnosťou uznesenia prvostupňového súdu, k základným princípom a zásadám civilného procesu, významu, účelu samostatného procesného inštitútu predbežného opatrenia, t. j. k spoločným znakom predbežného opatrenia, kde patrí a/ dočasnosť, predbežná povaha, b/ provizórnosť, c/ proporcionalita, d/ rýchlosť naliehavosť, e/ osvedčenie nároku, vznik vážnej nenapraviteľnej škody, f/ akcesorita k hlavnému konaniu vo veci samej, g/ efektívnosť. Odvolací súd sa napriek závažnosti predmetu súdneho sporu nevysporiadal so všetkými podstatnými námietkami odvolateľa uvedenými v odvolaní, nevenoval náležitú pozornosť jeho argumentom, ktoré preukázateľne zakladajú prípustnosť uplatnenia sťažnosti na ÚS SR v zmysle platného právneho poriadku SR. Vzhľadom na uvedené sú právne názory odvolacieho súdu zjavne neodôvodnené a arbitrárne, a tak nezlučiteľné s obsahom označených práv odvolateľa sťažovateľa (III. ÚS 260/07). Sťažovateľ tvrdí, že základnou podmienkou predbežného opatrenia je existencia zákonného dôvodu vedúceho k jeho nariadeniu, podľa zákona je ním taký stav právnych vzťahov medzi účastníkmi, ktorý bezpodmienečne vyžaduje dočasnú a rýchlu súdnu úpravu, pričom zásah do práv dotknutých účastníkov musí byť primeraný žalobcom osvedčenému porušeniu jeho práva a právom chráneným záujmom. Žalobcom bolo preukázané, že citované právne vzťahy a uplatnený nárok žalobcu je ohrozený. Je evidentné, že žalobca uplatňuje nárok voči žalovaným v 1/ a 2/ rade v sume 756.843,45 € s príslušenstvom. Ide o akcionársku žalobu z inštitútu bezdôvodného obohatenia z právneho dôvodu, ktorý neskôr odpadol s tým, že právoplatným a vykonateľným rozsudkom bolo preukázané a potvrdené, že žalovaní v 1/ a 2/ rade boli nedobromyseľní, konali úmyselne a vedome vo svoj prospech, v neprospech akciovej spoločnosti A., a. s. S., kde zastávali a zastávajú členov predstavenstva a. s., ako štatutári voči tretím osobám.“.

Sťažovateľka, zastúpená zástupcami, v sťažnosti ďalej uvádza:

„Okresný súd Kežmarok v právnej veci nariadenia predbežného opatrenia postupoval podľa manuálu, tak ako sme to odôvodnili vo svojom odvolaní. Nie je mysliteľné a je dehonestujúce a teatrálne, keď konajúci sudca má nejaký tzv. manuál pri rozhodovaní o zamietnutí predbežných opatrení /súdne rozhodnutia OS Kežmarok uverejnené na

internetovej stránke justice.gov.sk/, kde sudca opíše od slova do slova odôvodnenia súdneho rozhodnutia bez posúdenia rozhodných skutočností a okolností ku konkrétnej veci /viď Uznesenie OS Kežmarok sp. zn. 8 C 324/2012 zo dňa 14. 11. 2012 o návrhu na vydanie predbežného opatrenia/. Z uvedeného je preukázateľné, že konajúci sudca pri svojej rozhodovacej činnosti porušil zodpovednosť v zmysle požiadavky náležitého výkladu odbornosti, ktorá je na úkor všeobecnej zrozumiteľnosti a jednoznačnosti vysloveného právneho názoru. Je nemysliteľné a arbitrárne rozhodnutie konajúceho sudcu, vyslovený právny názor, že prípadný výrok predbežného opatrenia tak, ako bol navrhnutý žalobcom, nie je spôsobilý zabrániť vzniku škody, inej ujmy alebo zhoršovaniu právnej pozície žalobcu do tej miery, že sa mu ešte oplatí uchádzať o konečnú súdnu ochranu. Z uvedeného vyplýva, že konajúci sudca porušil nie len základné princípy a zásady civilného procesu, ale aj aktívnu legitimáciu minoritných akcionárov, ktorí konajú za spoločnosť ako aj samostatný význam a účel samostatného procesného inštitútu o nariadení PO. Žalobca tvrdí, že toto už sa nedá zhojiť logickým zdravým rozumom, ale ide o preukázateľne vedomé, úmyselné porušenia zákona zo strany konajúceho sudcu.“

V ďalšej časti sťažovateľka po citácii judikatúry ústavného súdu vzťahujúcej sa na základné právo na spravodlivé súdne konanie z hľadiska požiadaviek na ústavne konformné odôvodnenie súdneho rozhodnutia súdu formuluje záver, v zmysle ktorého „konajúce súdy svojím arbitrárnym postupom porušujú právo na spravodlivý súdny proces podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy SR a podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd zhojili s vysokou mierou formálnosti svojvôľu pri rozhodovaní čo preukázateľne vedie k arbitrárnosti rozhodnutí, keď nezohľadnili rozhodné skutočnosti tak, ako sú sťažovateľom odôvodnené v odvolacom a základnom konaní“.

Sťažovateľka sa domáha, aby ústavný súd po prijatí sťažnosti na ďalšie konanie nálezom takto rozhodol:

„1. Základné práva sťažovateľa A., a. s. S..., zastúpený 1/ JUDr. J. V... 2/ I. K... a to právo na spravodlivé prerokovanie veci zaručené v čl. 46 ods. 1 Ústavy SR Uznesenia KS v Prešove, sp. zn.: 7 Cob 27/2013 zo dňa 26. 06. 2013 v spojitosti s Uznesením OS v Kežmarku sp. zn.: 8 Cb 50/2012 zo dňa 26. 03. 2013 porušené boli.

2. Zrušuje Uznesenie KS v Prešove, sp. zn. 7 Cob 27/2013 zo dňa 26. 06. 2013 v spojitosti s Uznesením OS v Kežmarku, sp. zn.: 8 Cb 50/2012 zo dňa 26. 03. 2013 a vec sa vracia na ďalšie konanie.

3. Nárok na primerané zadosťučinenie sa zákonným zástupcom sťažovateľa priznáva spoločne a nerozdielne v sume 3000 €.

4. Ústavný súd priznáva sťažovateľovi právo na náhradu trov jeho právneho zastúpenia, ktorý je súd povinný zaplatiť sťažovateľovi v rozsahu určenom pri skončení veci...“

II.

Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Ústavný súd podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) každý návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa, ak tento zákon neustanovuje inak.

Pri predbežnom prerokovaní každého návrhu ústavný súd skúma, či dôvody uvedené v § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie. Podľa tohto ustanovenia návrhy vo veciach, na ktorých prerokovanie nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú zákonom predpísané náležitosti, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený.

II.1 K namietanému porušeniu základného práva podľa čl. 46 ods. 1 ústavy napadnutým uznesením okresného súdu

Z čl. 127 ods. 1 ústavy vyplýva, že systém ústavnej ochrany základných práv a slobôd je rozdelený medzi všeobecné súdy a ústavný súd, pričom právomoc všeobecných súdov je ústavou založená primárne („... ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd“) a právomoc ústavného súdu len subsidiárne.

Z princípu subsidiarity, z ktorého vychádza čl. 127 ods. 1 ústavy, vyplýva, že právomoc ústavného súdu poskytnúť ochranu základným právam a slobodám je daná iba vtedy, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhodujú všeobecné súdy. Ústavný súd sa pri uplatňovaní svojej právomoci riadi zásadou, že všeobecné súdy sú ústavou povolané chrániť nielen zákonnosť, ale aj ústavnosť. Preto je právomoc ústavného súdu subsidiárna a uplatní sa až vtedy, ak nie je daná právomoc všeobecných súdov (m. m. IV. ÚS 236/07).

Proti napadnutému uzneseniu okresného súdu bola sťažovateľka oprávnená podať odvolanie (čo aj urobila), o ktorom bol oprávnený a aj povinný rozhodnúť krajský súd. Právomoc krajského súdu rozhodnúť o odvolaní proti napadnutému uzneseniu okresného súdu vylučuje právomoc ústavného súdu.

Z uvedeného dôvodu ústavný súd túto časť sťažnosti pri predbežnom prerokovaní odmietol podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde z dôvodu nedostatku svojej právomoci.

II.2 K namietanému porušeniu základného práva podľa čl. 46 ods. 1 ústavy napadnutým uznesením krajského súdu

Sťažovateľka sa tiež domáha, aby ústavný súd vyslovil, že napadnutým uznesením krajského súdu došlo k porušeniu jej základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy.

Podľa čl. 46 ods. 1 ústavy každý sa môže domáhať ustanoveným postupom svojho práva na nezávislom a nestrannom súde a v prípadoch ustanovených zákonom na inom orgáne Slovenskej republiky.

Z § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde vyplýva, že úlohou ústavného súdu pri predbežnom prerokovaní sťažnosti je tiež posúdiť, či táto nie je zjavne neopodstatnená. V súlade s konštantnou judikatúrou ústavného súdu o zjavne neopodstatnenú sťažnosť ide vtedy, keď namietaným postupom alebo namietaným rozhodnutím príslušného orgánu verejnej moci nemohlo dôjsť k porušeniu základného práva alebo slobody, ktoré označil sťažovateľ, a to buď pre nedostatok príčinnej súvislosti medzi označeným postupom alebo rozhodnutím príslušného orgánu verejnej moci a základným právom alebo slobodou, porušenie ktorých sa namietalo, prípadne z iných dôvodov. Za zjavne neopodstatnenú sťažnosť preto možno považovať takú, pri predbežnom prerokovaní ktorej ústavný súd nezistil žiadnu možnosť porušenia označeného základného práva alebo slobody, reálnosť ktorej by mohol posúdiť po jej prijatí na ďalšie konanie (I. ÚS 66/98, tiež napr. I. ÚS 4/00, II. ÚS 101/03, IV. ÚS 136/05, III. ÚS 198/07).

Podľa tvrdenia sťažovateľky je napadnuté uznesenie krajského súdu svojvoľné a arbitrárne, keďže krajský súd sa nevysporiadal so všetkými jej námietkami uplatnenými v odvolaní proti uzneseniu okresného súdu sp. zn. 8 Cb 50/2012 z 26. marca 2013, ktorým súd prvého stupňa zamietol návrh sťažovateľky — zastúpenej zástupcami — na nariadenie predbežného opatrenia.

V nadväznosti na výhrady sťažovateľky, zastúpenej zástupcami, proti napadnutému uzneseniu krajského súdu ústavný súd v súlade so svojou doterajšou judikatúrou zdôrazňuje, že posúdenie podmienok na nariadenie predbežného opatrenia patrí v zásade do výlučnej pôsobnosti všeobecných súdov (čl. 142 ústavy). Ako nezávislý súdny orgán ochrany ústavnosti (čl. 124 ústavy) ústavný súd v zásade nie je oprávnený zasahovať do rozhodnutí o predbežných opatreniach, keďže nie je súčasťou sústavy všeobecných súdov, o to viac, že ide o rozhodnutia, ktoré do práv a povinností účastníkov konania nezasahujú konečným spôsobom (m. m. IV. ÚS 82/09). Ústavný súd posudzuje problematiku

predbežných opatrení iba v celkom ojedinelých prípadoch a k zrušeniu napadnutého rozhodnutia o nariadení predbežného opatrenia alebo o zamietnutí návrhu na jeho vydanie pristupuje len za celkom výnimočných okolností. Ústavný súd môže zasiahnuť do rozhodnutí všeobecných súdov o predbežných opatreniach iba za predpokladu, že by rozhodnutím všeobecného súdu došlo k procesnému excesu, ktorý by zakladal zjavný rozpor s princípmi spravodlivého procesu.

Krajský súd v napadnutom uznesení predovšetkým uviedol:

„Odvolací súd na preskúmanie odvolania nariadil súčasne s pojednávaním vo veci samej súdne pojednávanie podľa § 214 ods. 1 písm. a) O. s. p. Pri preskúmaní odvolania bol viazaný dôvodmi podaného odvolania do tej miery, že nebol oprávnený preskúmať toto uznesenie z iných dôvodov, než ktoré boli výslovne uvedené v podanom odvolaní. Výnimkou sú len vady konania, ktoré by mali za následok nesprávne rozhodnutie vo veci (§ 212 ods. 1, 3 O. s. p.). Pri takomto preskúmaní napadnutého uznesenia dospel odvolací súd k záveru, že odvolanie žalobcu nie je opodstatnené.

Návrh na vydanie predbežného opatrenia zo strany žalobcu bol podaný v priebehu konania vo veci samej podľa § 102 ods. 1 O. s. p. Po začatí konania je možné predbežné opatrenie nariadiť, keď je treba, aby dočasne boli upravené pomery účastníkov alebo keď je obava, že by výkon súdneho rozhodnutia bol ohrozený. Súd môže takémuto návrhu vyhovieť, len pokiaľ navrhovateľ tvrdí a osvedčí, že medzi účastníkmi existuje právny vzťah, ktorý vyžaduje dočasnú úpravu, pričom takýmto navrhovaným predbežným opatrením sa nevytvorí medzi účastníkmi nenávratný stav a neprimeraným spôsobom sa nezasiahne do ich právnych vzťahov. Pri rozhodovaní o návrhu na vydanie predbežného opatrenia súd rozhoduje spravidla len na základe tvrdení žalobcu, ktoré tvrdenie musí byť v tomto štádiu primeraným spôsobom osvedčené, keďže súd vydáva rozhodnutie o predbežnom opatrení bez výsluchu účastníkov. Je nevyhnutnou podmienkou na vydanie predbežného opatrenia osvedčenie všetkých právne významných skutočností už pri podaní návrhu. Je vylúčené vyhovieť takémuto návrhu len na základe samotných tvrdení žalobcu uvedených v návrhu. V preskúmanej veci prvostupňový súd nevyhovел návrhu žalobcu na vydanie predbežného opatrenia z dôvodu neosvedčenia vydania predbežného opatrenia v navrhovanom rozsahu. V preskúmanej veci odvolací súd konštatuje, že v danom prípade navrhovateľa

osvedčovali nárok na vydanie predbežného opatrenia tým, že poukázali, že v predmetnej veci vzťahujúcej sa k veci samej prebiehali a prebiehajú iné súdne pojednávania, avšak návrh neosvedčuje splnenie podmienky na vydanie predbežného opatrenia podľa návrhu žalobcu. V tomto konaní nariadenie predbežného opatrenia žalobca predložil výpisy z listov vlastníctva o tom, že žalovaní sú vlastníkami nehnuteľností, čo vyplýva z výpisov listov vlastníctva, ktoré tvoria prílohu k podanému návrhu. U žalovaného v 1. rade... odvolací súd zisťuje, že ten je vlastníkom nehnuteľností nachádzajúcich sa v katastri nehnuteľností okres Snina... U žalovaného v 2. rade... sa zisťuje, že je vlastníkom nehnuteľností... Pre nariadenie predbežného opatrenia nestačí len tvrdenie, že nariadenými predbežným opatrením sa zabezpečí účel občiansko-súdneho konania a že je tu daná súvislosť medzi predbežným opatrením a požadovaným nárokom vo veci samej. Odvolací súd nerozporuje uvedené tvrdenie, že navrhované predbežné opatrenie nesúvisí s vecou samou, avšak z dôvodu neosvedčenia, že žalovaní scudzujú, alebo majú snahu scudzit' alebo sa chcú zbaviť svojho majetku, nie je dôvodnosť takémuto návrhu vyhovieť. Len tvrdenie, že je vlastníkom určitých nehnuteľností a že sa vedie súdne konanie, ktorým žalovaní poškodili žalobcu z titulu svojho správania sa, keď im boli vyplatené finančné prostriedky zo strany spoločnosti A., a. s. z titulu úmyselného bezdôvodného obohatenia, ktoré spôsobili neoprávnení akcionári a členovia predstavenstva A., a. s. žalovaným v 1. a 2. rade, to ešte neosvedčuje nárok na vydanie predbežného opatrenia. Týmto tvrdením žalobcovia iba osvedčujú predmet konania vo veci samej, avšak nie nevyhnutnosť vydania predbežného opatrenia na ochranu žalobcu z titulu hroziacej škody zo strany žalovaných. Samotný žalobca poukazuje na charakter predbežného opatrenia, že predbežné opatrenie má dočasný charakter a je postačujúce pre jeho vydanie len skutočnosť opodstatnenosti návrhu na dočasné opatrenie, avšak púhe tvrdenia, osvedčenie nepreukazuje. Pokiaľ žalobca má maximálnu obavu, že žalovaní v 1. a 2. rade môžu nakladať so svojím majetkom tak, že ich majetok prejde do rúk tretej osoby, napr. bude vyhlásený konkurz a tým vyhliadka žalobcu na vrátenie dlžnej sumy ostane v nedohľadne, takéto tvrdenie je len hypotetické, ničím neosvedčené.

Pokiaľ žalobca tvrdí, že osvedčil a preukázal, že výkon budúceho súdneho rozhodnutia bezprostredne ohrozí sa znížením jeho majetku a tvrdí, že návrh na vydanie predbežného opatrenia profesne osvedčil a odôvodnil, že nebezpečenstvo zmarenia výkonu rozhodnutia zo strany žalovaných tu bezprostredne a reálne hrozí, aj toto tvrdenie je iba

predpokladané, ničím neosvedčené. Žalovaní riadia a zodpovedajú za spoločnosť A., a. s. S. Konanie za spoločnosť A., a. s. sa v danom prípade nemôže stotožňovať s postavením žalovaných v konaní vo veci samej. V tomto prípade vo veci samej sú žalovaní ako fyzické osoby, ktoré majú vrátiť finančné prostriedky, ktoré získali od spoločnosti A., a. s. S., žalobcovi. Preto odvolací súd poukazuje na to, že konanie za spoločnosť A., a. s. S. sa nedá stotožniť s postavením žalovaných ako účastníkov konania vo veci samej vedenej v odvolacom konaní.

Odvolací súd po preskúmaní odvolacích dôvodov nedospel k právnomu záveru na zmenu napadnutého uznesenia prvostupňového súdu, ktorým bol návrh na nariadenie predbežného opatrenia zamietnutý. V priebehu odvolacieho konania, ktoré bolo nariadené aj na prejednanie odvolania proti uzneseniu o zamietnutí návrhu na nariadenie predbežného opatrenia, účastníci odvolacieho konania, t. j. žalobca, zotrval iba na písomne podanom odvolaní a zástupca žalovaných predložil súdu výpisy z listov vlastníctva na žalovaného v 1. a 2. rade skonštatovaním, že žalovaní nescudzujú svoj majetok a že sú vlastníkami predmetných nehnuteľností zapísaných v listoch vlastníctva.“

V nadväznosti na citované považuje ústavný súd za potrebné uviesť, že aj v konaní o návrhu na nariadenie predbežného opatrenia musia byť rešpektované minimálne požiadavky zodpovedajúce princípom spravodlivého procesu, resp. základnému právu na súdnu ochranu. Rozhodnutie o návrhu na nariadenie predbežného opatrenia musí mať predovšetkým rovnako ako iné rozhodnutia zákonný podklad, musí byť vydané príslušným orgánom a nemôže byť prejavom svojvôle, teda musí byť najmä náležite odôvodnené. Všeobecný súd pritom nemusí dať odpoveď na všetky otázky nastolené účastníkom konania, ale len na tie, ktoré majú pre vec podstatný význam, prípadne dostatočne objasňujú skutkový a právny základ rozhodnutia. Odôvodnenie rozhodnutia všeobecného súdu, ktoré stručne a jasne objasní skutkový a právny základ rozhodnutia, postačuje na záver o tom, že z tohto aspektu je plne realizované základné právo účastníka na spravodlivý proces (IV. ÚS 115/03, III. ÚS 209/04).

Ústavný súd ďalej poukazuje na to, že všeobecný súd predbežným opatrením dočasne upravuje pomery účastníkov konania, pričom je dôležité, že je povinný poskytnúť

ochranu tomu, kto sa vydania predbežného opatrenia domáha, ale v rámci ústavných pravidiel tiež tomu, proti komu návrh smeruje. Predbežné opatrenia s ohľadom na ich charakter nemôžu spravidla zasiahnuť do základných práv alebo slobôd účastníkov konania, lebo rozhodnutia o nich nemusia zodpovedať konečnému meritórnemu rozhodnutiu.

Po preskúmaní odôvodnenia napadnutého uznesenia krajského súdu ústavný súd dospel k záveru, že odvolací súd pri svojom rozhodovaní vychádzal z konkrétnych okolností posudzovaného prípadu a náležitým spôsobom vyhodnotil všetky tie skutkové zistenia, ktoré boli nevyhnutné pre osvedčenie nevyhnutnosti vydania predbežného opatrenia na ochranu sťažovateľky z titulu hroziacej škody zo strany žalovaných, a tým aj odôvodnenosť (ne)nariadenia predbežného opatrenia, a na tomto základe formuloval záver, podľa ktorého *„z dôvodu neosvedčenia, že žalovaní scudzujú, alebo majú snahu scudziť alebo sa chcú zbaviť svojho majetku, nie je dôvodnosť takémuto návrhu vyhovieť“*. Skutkové a právne závery, ku ktorým krajský súd v napadnutom uznesení dospel, sú podľa názoru ústavného súdu primeraným spôsobom odôvodnené a nemožno ich považovať za arbitrárne, a preto sú z ústavného hľadiska akceptovateľné a udržateľné.

Na základe uvedeného ústavný súd pri predbežnom prerokovaní dospel k záveru, že medzi napadnutým uznesením krajského súdu a obsahom základného práva podľa čl. 46 ods. 1 ústavy neexistuje taká príčinná súvislosť, ktorá by po prípadnom prijatí tejto časti sťažnosti na ďalšie konanie reálne umožňovala konštatovať jeho porušenie. Ústavný súd preto túto časť sťažnosti odmietol podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde ako zjavne neodôvodnenú.

Keďže sťažnosť bola odmietnutá ako celok, bolo bez právneho dôvodu, aby sa ústavný súd zaoberal ďalšími návrhmi sťažovateľky uplatnenými v sťažnosti.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 12. decembra 2013